

Teda takhlenc, to ne jako, že nebude dneska nic na čtení, to vůbec!! Vůbec.

To, že dneska nebude nic, jsem si řekla v sobotu, když jsme vyráželi s Rumíčkem ven. Prostě jen tak si půjdeme a nebudeme dělat ničehož. Doma jsme to pojali tak trochu hospodářsky-hospodsky? Páč jsme dělali hospodyňky. Rumíček mi pomáhal při uklízení. Vydatně. Kdykoliv jsem nějakou hračku někde sebrala a odnesla ji do hračkárny, svědomitě mě následoval a opatrně vytáhnul něco jinýho. Radostně s tím udělal veletoč a pak mě s tím důležitě pronásledoval, abych ho jako honila po bytě. To mi to fakt šlo od ruky to uklízení ☐ ☐ . To si asi dovedete představit.

Ale jak jsem po něm chtěla, když je teda takovej dovádivej, že si potrénujeme to přikrejšování, tak..... je-eeeeeeE a čučel jak Belmodo ve Zvířeti (když dělal momentálně zavostalýho). A ešče se u toho smál. Smeták jeden drzej zrzavej. "Tak dobře, přikrejšvat se nebudem, budeme nakupovat, když máš takový roupy, a mazej k topení." zavelela jsem. Udál dřepkins a čučel. Když jsem vytáhla nakupovací soupravu, ocásek se mu po podlaze rozšmidlal jak Paganínimu šmytec po houslích. Mrskla jsem kysu do kouta, na druhou stranu košík a pokladničku pěkně až do předsíně a jede se. A divte se, kde se vzal, tu se vzal, zas tam byl ten zdementnělej Belmondo ☐ . "Rumouši, tak ale hele už neštví. Furt votravuješ, že budem něco dělat a pak taklenc? Masti pěkně nakupovat! Šup kysu do košíku..... košík ke kase..... a zaúčtovat!" Dotáhla jsem to do vítěznýho konce a votřela si vopocený čelo. Sem mu tady dneska tak leda pro srandu králikum. Soupravička nakupovací jela teda obratem do skříně. A..... šli jsme se honit s tím dementěvem po bytě, páč nic jinýho nemělo smysl. S výrazem definitivně zavostalýho Belmonda lítal ten poblblík kolem konferenčního stolku s medvědem v kušně a to mu naprosto stačilo.

Je to TEN medvěd, s kterým se přestal bavit, protože tento odmítal běhat po kopečku. Vzhledem k tomu, že o něj projevila enormní zájem Taliprtka , způsobila sourozenecká žárlivost to, že byl vzat na milost a naopak se stal cennou devizou. Kdo má medvěda v držce je nej. Medvěd jest z trvanlivého matroše, takže je stále ještě komplet. Je s ním nehorázně třeseno a třískáno, jest x-krát denně natahován na skřípec dvou ohařích tlamajzen a krom ukousnutýho knoflika, který suploval nosní houbu, je stále ještě v kompletním stavu.

Přiznám se, že běhat hodinu kolem stolku mě co? Nebaví. Ne že bych potřebovala nějakou

extra intelektuální zábavu, ale..... za chvíli se vám motá šiška a bolejí vás taky nohy. Abych se vykoupla vzala jsem hrst pamlsků a šla mu připravit šuplíkové hlavolam. Utemovala jsem mu to tam tak, že ho to na chvíli zabavilo a já měla prostor pro to, abych dokončila nějaký domácí práce. A pak už jsme se mohli připravit a vypadnout ven. Nebylo tam pravda nic moc počasí, ale taky to nebyla úplná tragédie. Jen prostě zčerstva foukalo a trochu občas přšelo. Vítr zadal jasně kam vyrazíme. Nechtělo se mi někam, kde jsou stromy, na to byl dost čerstvej, ten větříček. Pole byly jasná volba, protože tam bylo bezpečně. A protože foukalo fakt občas silně, zamítla jsem i před časem vyzkoušený prodloužení trasy o okruh v Hostivickém lesoparku, protože tam je logicky těch stromů tak nějak pohromadě dost. A koupit jednu do makovice větví se mi nechtělo.

No a protože všechny ty předchozí víkendy byly takový při vycházkách akčnější, řekla jsem si právě, že tentokrát NIC. Prostě nebudeme dělat nic, ale vůbec nic a jen a čistě půjdeme. A nejen balonek bude schovaný, ale taky povely a cvičení schováme a zkusím držet bobříka mlčení. Ostatně tím jak Rumíček funguje, není ani mluvení dost často zapotřebí. Evidentně jsme se v duchu nějak sladili a tak jsme poté, co jsme opustili sídliště a zašli za klášter, najeli na tu stejnou vlnu. Ač jindy na začátku polí Rumíček s nadšením očekává balonkovou, tak dneska kouknul a shodli jsme se, že fakt nic. Asi telepatie. A šlo se. Pěkně jen tak. Rumíček si čenichal a četl a jen tak jsme si křížovali stařinou. Kupodivu se ani do ohařiny nepustil, fakt jsme si jen tak šli. Užívali jsme si mozkovej relax □ .

Za dálnicí jsme zapadli do stařiny a když jsme s ní vycházeli, vyběhla z ní, souběžně s námi, osamocená srnka. Aaaha, tak to bylo to praskání větviček vedle mě, došlo mi. A i se mi ulevilo, začínám z těch prasat být asi trošánek paranoidní. Páč jak to tak praskalo, začla jsem být ve střehu a trochu nás odtamtud nenápadně odclonila. Srnka dobrý, ta nám neva. Zastavili jsme se a koukali na ní. Ona učinila totéž a chvíli si nás prohlížela. Pak odhopkala doprostřed pole a obloukem se vrátila na druhý konec stařiny. Zamířila jsem na druhou stranu, aby se nemusela bát. Rumíček si šmejdil a já pak zatočila zpátky do původního směru. Když jsme došli do áleje, přešli jsme cestu a nešli tentokrát po ní, ale polem jsme zamířili k velkému rybníku za polem. Tady se pohybujeme málokdy a tak to bylo vítaný zpestření. Rumouš pochopitelně nemohl vynechat možnost vlézt do vody a zráchat si aspoň pupek. Kousek jsme šli podél rybníka a v místech, kde ho lemoval hustej porost, jsem to preventivně švenkla zpátky do prostoru pole a zamířila jím zpět aleji. A k dalšímu rybníčku. Protože jsme měli tu dohodu, že dneska nic, nedožadoval se kupodivu tentokrát Rumíček

bláznivý hry s rákosovitou trávou. Spokojil se s tím, že to tam občůral. Asi aby si nikdo netroufnul to tam otrhat, když my taky nic □ .

Celou tu dobu jsem ani nemukla. Fakt ani slovo. Nic. Rumouš poletoval prostorem a běhal se hlásit. Až tady za rybníčkem jsem přeci jen musela promluvit. Před námi totiž šla rodinka s kočárkem a veletlustým labrošem na vodítku. Štajnidlo jevil touhu jít se družít. Což bez předchozí dohody nepodporuju, takže jsem ho stáhla zpátky a poté mu to musela zopakovat. Měl pravděpodobně za to, že to je dneska totál volný odpoledne □ . Ale ono ocamcaď pocamcaď, úplně volný to nechat nešlo. Tady už teda foukalo víc než čerstvě, tady už to byl takovej malej urágoš. Je to část, kdy jsou kolem holý pole a vítr se může rozběhnout. Vzpomněla jsem si na ten víkend, kdy jsem tudy šlapala v polo-rozbředlým sněhu a byla to šichta. Teď taky trochu, protože to byl hlavně protivítr. Trošku jsem záviděla těm mrňousům v kočárku. Maminka je otočila a kočárek statečně táhla za sebou jak Amundsen saně ve vánici. Mimina byla navíc kryta boudičkama, takže to měla na pohodu. Zatímco my, co jsme šli po vlastní ose, jsme se chvílema fakt trošku probójovávali větrem.

Jakmile jsme zabočili za přejezdem doleva, trochu jsme větěrku unikli. Komu jsme neunikli byl veliký výmarský ohař. Trošku ve mě hrklo, protože víkend před tím jsme o pár km dál měli možnost se taky s jedním potkat. Panička ho nechala pěkně navolňačku a milej zlatej - teda stříbrnej □ , abych byla přesnější - k nám dolítnul a po očuchání se moc pěkně rozvrčel, což i hezky stupňoval a dělal na Rumíčka ramena . Rumouš zůstal stát v klidu. Já se snažila mít hlas taky posazený v klidu a vyřešit to hlasem dřív, než dojde panička, která ..... byla taky v klidu. Mám vždycky touhu řvát na toho člověka jak prokopnutá. Její reakce byla, že si myslela, že to je fenka. Eeeeeeeeeee????? Myslela si???? Na tu vzdálenost rozhodně nemohla vědět, zda jde o fenu či psa. A pokud teda -podle dalšího chování - ví, že její pes má s ostatníma jakýkoliv potíže, tak proč nepočká krucinál na to, až se lze na seznamování domluvit? Její pes je velkej jako hovado, Rumouše by zdrtil. Takže když se k nám teď řítíl další zástupce výmarský rodiny, který nereagoval na volání, moc nadšená jsem nebyla. Naštěstí tohle byla mladá fenka, ale taky žádněj drobeček teda. Nějak se nám ti výmaři zvětšujou, mi přijde. S Rumíčkem se očuchali a my pak vyrazili v dál. Rumouš z ní nějak nadšenej ani nebyl.

Z koho ale nadšenej byl, byla fletí fenka, která šla v dálce proti nám ještě se strakáčovou kámoškou. Tady jsem chtěj-nechtít tedy taky musela promluvit. A nakonec víc, než důrazně.

Protože Rumíček se rozběhl a chvilku mu trvalo, než zareagoval na povel, ať se zastaví. Tak to nee, hošánku. Houkla jsem jak zupák a zapíchla ho do země. Následně jsem si ho přivolala ke kázeňskému pohovoru, že takhle teda ne, tohle tolerovat nebudu. Panička od fletky ho, když k nám došly, omlouvala tím, že fenka hárá. No jo no, hárá, ale poslouchat se musí, anarchii nepěstujem. Ťapal pak vedle mě, nevzdaloval se a dožadoval se ujištění, že jsem si toho vědoma, jak poslušnej von je □ □ . Došli jsme do hospůdky, která už byla za rohem. Respektive za rohem ani tak ne, ale za topolovou alejí. Vyzvala jsem ho, ať se jde napít z rybníka, ale..... ty jo..... nešlo to. Rybník byl nebezpečnej □ . Fakt. Vítr na něm dělal takový divočejší vlnky a ty dovádě pleskaly o hráz. To nevypadalo vůbec bezpečně tohleto. Kdo ví, ešivá von pod hladinou třeba nejni nějaký psí vodník, že jo. Museli byste to divadlo vidět. Dospělej pes a "bojí" se vodníka □ Teda spíš dělá že se bojí, protože tam rozjel takovou komickou etudu a nakonec si radši nechat tu žízeň zajít.

"Náš" stůl vzadu byl volnej a tak jsme tam honem zapluli, než přijde někdo další. Je to ideální místo, kde si pes může lehnout a nepřekáží. Na jídelníčku byl obří mletý biftek a tak jsme si dali s Rumíčkem do nosu. Pak ještě obligátní kávička s tatrancou /tentokrát jsem mu ji nechala celou □ / a mohli jsme vyrazit zpátky. Předpokládala jsem, že se bude chtít vracet cestou, kde jsme se potkali s háravkou, ale překvapivě zamířil na pole hned za hospodou. Sice trošánek přšelo, ale kupodivu se tam dalo pohybovat bez toho, aby měl člověk koláče z bahna na botách. Říká se všeho do třetice, že jo? A tak i tady jsem - nečekaně, zcela nečekaně - musela promluvit. A k mému velikému překvapení zase víc než promluvit. Nejsm totiž vůbec, ale vůbec zvyklá na to, že když se dá v poli do pohybu zajíc, že se dá do pohybu i Rumouš. Leč - asi si fakt myslel, že to je dneska nějaký fríčko. A vypálil za ním. Ty jo, co to je????????????? Čuměla jsem jako puk, než mi to došlo □ . Houkla jsem tak, že možná zastavily i auta na dálnici, která hučela o kilák dál. Zplacatil se na místě a lehnul □ . Beze slova jsem zapíchla prst před sebe směrem k zemi a čekala. Vydal se zpomaleně ke kárnému řízení. Věděl, že mu to dost ujelo. Přišel a vyslechl si ortel. Od mojí nohy už se nevzdálí. Šlapal vedle mě jak trestanec □ . Poté jsem mu sdělila, ať mi jde z očí, že smetáka, kterej se neumí chovat, jako pořadnej ohař nechci. Loncal se přede mnou a pořád si hlídal vzdálenost. Vedle nás se zvedli další dva zajíci a ..... no to už bylo jinčí kafíčko tohleto. Takhle to má vypadat.

Udobřil si mě a mohli jsme jít v tichosti a našem souznění dál. Podešli jsme dálnici a Rumíček si vyžádal, že bychom si zašli k hasičský nádrži. Proč ne, zkontrolujem kachny. Ty

tam dneska nebyly, tak se spokojil s tím, že si popět namočil pupek. A k mojí radosti si tam i vyráchal i ty bahnem zahnojený haxny. Aspoň to nebudu muset řešit doma. Měla jsem to už takhle časově napnutý, protože jsem chtěla zajet za kamarádkou do nemocnice. Ta mi ale cestou do telefonu říkala, že to necháme na jindy, že toho dneska má plný brejle a tak jsme návštěvu odpískaly. Zvolnila jsem tudíž při návratu tempo a zrychlila ho až v momentě, kdy se docela rozpršelo.

Doma jsem vysušila Zrzavce a dala sušit svoje věci. A protože mi vznikla časová rezerva, zadělala jsem těsto na buchty a vyzkoušela, co to udělá, když ho půlku natlačím do formy na srnčí hřbet, naplním švestkama a přikryju druhou půlkou. A nechám kynout v troubě. Udělalo to moc dobrou buchétku, takže když se vrátil Brtník s Taliprtkou z chalupy, kde sekali louku, byla na stole švestková dobrůtka ke kávičce. Fajn vychytávka, pokud dostanete chuť na buchty a nechce se vám s nima patlat s každou zvlášť. Takhle dáte pěkně švestičky spát pod peřinku a pak pěkně nakrájíte na proužky. Výborný. Jo a ... doporučuju to oba dva ohaři ze dvou ☐ .